

— Требва да е буйствувал . . .

— Тжй верно!

Без да се спира при снажния поручик с бржснатите мустаці адютанта отмина нататжк. Некакво неприятно и насила скривано смущение обзе душата на младия човек. Той дори забрави да поздрави офицера, който бе натоварен с екзекуцията на осждения. В сжщност тоя офицер едва ли го забелеза, Сжс спокойно и малко бледно лице той даваше некакви наставления на войниците. Повечето от тех го слушаха с наивно загрижени лица. Те напжлно като да разбираха каква сериозна работа ги очаква. Адютанта едвам дочу последните думи на техния началник: „ще се мерите право в главата“.

Около десетина крачки на десно адютанта се отзова пред изровено от пороите плитко долче. Там осждения се тжркаляше по корем и стенеше като ранен звер, Той като да бе се простил вече с всичко човешко и възбуждаше сжжаление. Дрехите и мургавото му лице с ниско чело беха сжвсем изкаляни. Очите му гледаха страшно и като че все в едно направление. „Нема ли кой да ме спаси брей!“ викаше понекога той колкото му глас джржи. После пак почваше да охка и да се окайва, повтарайки едни и сжщи думи като автомат. Край него стояха като заковани двама войници с пушки.

Войната бе много измжчила душата на младия човек. Всичко хубаво у него му се струваше като да е предивременно изгубено и помрачено. Той много рано и не според възраста си преживе такива ужаси..... Но картина като тая той виждаше за пжрви пжт. Всичко, което беше слушал за такива осждени, имаше смисал на нещо романтично. Веднаж той си представяше такива хора като мили и тихи мжченици, осждени за нищо и никакво и извикващи сжлзи. Друг пжт те изпжкваха в неговото сжзнание като горди и презиращи смжрта герои. Тоя снажен здразенак в селска носия от тжмноносин домашен шаек му се виждаше сжвсем друг. У тоя нещастник като да вземаше връж само едно неодолимо желание за живот. И при мисжлта че скоро ще му отнемат това желание той се тжркаляше като животно. Понекога той поглеждаше с ужас назад. Наблизо, зад него, пожарникари мабиваха пржста около издигнатия стжлб. Понататжк други копаеха гроб и зад мократа купчина пржст глухо се отекваха копачките на гробарите. Осждения внезапно почваше да ритя и да копае земята с нокте като обезумел. Подобно на човек, комуто сж посочили нещо много страшно, той легаше на земята по очи само да не гледа. Но с това опасността не се махваше и тогава неговите ритания се обржщаха в кон-